

ROZDZIAŁ 4: TOŻSAMOŚCI CZASU POMIĘDZY DWOMA EPOKAMI OPATRZNOŚCI ODNOWY

Ostatecznym celem opatrności odnowy jest przygotowanie fundamentu na przyjście Mesjasza, dlatego przedłużenie opatrności pociąga za sobą powtórzenie pracy nad ustanowieniem tego fundamentu. Wiemy że, fundament na przyjęcie Mesjasza może być zbudowany tylko wówczas gdy osoba centralna ustanowi podstawę wiary, składając symboliczną, zaakceptowaną przez Boga ofiarę. Do złożenia ofiary wymagany jest pewien obiekt ofiarny, który człowiek poświęca, oraz czas potrzebny do jej złożenia. Osoba centralna winna następnie ustanowić podstawę wcielenia, składając Bogu substancjalną ofiarę, polegającą na spełnieniu warunków odszkodowania potrzebnych do usunięcia upadłej natury. Ponawiane w trakcie opatrności próby ustanowienia fundamentu na przyjęcie Mesjasza były w rzeczywistości powtarzającymi się próbami odnowy- w oparciu o zasady odszkodowania-symbolicznej i substancjalnej ofiary. Historia wskazuje na paralelność łączącą opatrnościowe okresy, będącą rezultatem powtarzających się w trakcie opatrności prób ustanowienia w oparciu o zasadę odszkodowania fundamentu dla Mesjasza. *Wiek Przedłużonej Opatrności Odnowy* miał za zadanie odnowić *Wiek Opatrności Odnowy*, za pomocą paralelnych warunków odszkodowania typu substancjalnego. Spójrzmy teraz z perspektywy opatrnościowej tożsamości czasu na najważniejsze cechy każdego z opatrnościowych okresów.

Aby pojąć ich znaczenie musimy zidentyfikować jednostki i grupy ludzi, które niosły na swych barkach główną odpowiedzialność za Bożą Opatrzność, a także określić źródła historyczne, które rzucają światło na ich życie. Historia ludzkości jest sumą niezliczonych historii poszczególnych jednostek. Tym niemniej Bóg wybiera pewnych ludzi z zadaniem ustanowienia modelowej drogi odnowy w celu zbudowania fundamentu dla Mesjasza. Ludzi tych stawia w centrum Opatrności i prowadzi w oparciu o Swą Zasadę, a ich życie wpływa na przebieg historii jako całości. Ludzie bądź naród, któremu Bóg powierzył taką misję jest nazywany Bożym narodem wybranym.

Pierwszymi wybranymi przez Boga ludźmi, którzy ustanowili rodzinny fundament na przyjęcie Mesjasza, byli potomkowie Abrahama, Izaaka i Jakuba. Dlatego też Izrael był w głównej mierze odpowiedzialny za Bożą Opatrzność w Wiek Opatrności Odnowy. Stary Testament, będący rejestrem historii Izraela, dostarcza materiału źródłowego, w oparciu o który można studiować historię opatrności tego okresu.

Naród Izraelski odrzucił niestety Jezusa i utracił kwalifikacje narodu wybranego. Przewidywał to Jezus w przypowieści o pracownikach winnicy:

Królestwo Niebieskie będzie wam zabrane, a dane narodowi, który wyda jego owoce.

- Mt. 43:21

Z podobnym bólem mówił o swych rodakach św. Paweł:

Nie wszyscy bowiem, którzy pochodzą od Izraela, są Izraelem, i nie wszyscy przez to, że są potomkami Abrahama, stają się jego dziećmi...nie synowie co do ciała są dziećmi Bożymi, lecz synowie obietnicy są uznani za potomstwo - Rz. 9:6-8

Ludźmi w sposób centralny odpowiedzialnymi za Bożą opatrzność w Wieku Przedłużonej Opatrzności Odnowy byli nie Żydzi lecz Chrześcijanie. Ponieważ Chrześcijaństwo przejęło misję zakończenia Bożej opatrzności odnowy, historia Chrześcijaństwa dostarcza nam źródłowego materiału dla zrozumienia Bożej opatrzności tej epoki. Ze względu na głęboki związek między tymi dwoma epokami, potomkowie Abrahama, z czasów Starego Testamentu, mogą być określani jako Pierwszy Izrael, a Chrześcijanie epoki Nowego Testamentu jako Drugi Izrael.¹

Kiedy porównamy Stary i Nowy Testament, to okaże się, że księgi Starego Testamentu: pięć ksiąg prawa (od Księgi Rodzaju do Księgi Powtórzonego Prawa), dwanaście ksiąg historycznych (od Księgi Jozuego do Księgi Ester), pięć ksiąg mądrościowych (od Księgi Hioba do Pieśni Salomona), a także siedemnaście ksiąg prorockich (od Księgi Izajasza do Księgi Malachiasza) odpowiadają księgom Nowego Testamentu: Ewangeliom, Dziejom Apostolskim, Listom i Księdze Objawienia. Istnieją jednakże pewne różnice; podczas gdy księgi historyczne Starego Testamentu są zapisem dwóch tysięcy lat historii Izraela, Dzieje Apostolskie zawierają tylko historię pierwszego pokolenia Chrześcijan. Aby więc znaleźć historyczne źródła dotyczące opatrznościowej pracy Boga w Nowym Testamencie, porównywalne do tych znajdujących się w Starym Testamencie, musimy wziąć dodatkowo pod uwagę całą historię Chrześcijaństwa, od czasów Jezusa po dzień dzisiejszy. Dopiero wówczas będzie można porównać historię Pierwszego i Drugiego Izraela, a także określić ich wzajemne powiązania. Kiedy rozpoznamy charakter poszczególnych okresów tożsamościowych, zrozumiemy lepiej, w jaki sposób Żywy Bóg prowadząc systematycznie Swą Opatrzność kształtował historię.

Część 1

OKRES NIEWOLI W EGIPCIE I OKRES PRZEŚLADOWANIA W IMPERIUM RZYMSKIM.

Jakub wraz z dwunastu synami i siedemdziesięcioma członkami rodziny przeniósł się do Egiptu. Ich potomkowie cierpieli okrutne prześladowanie z rąk Egipcjan ponieważ mieli do odnowienia okres czterystu lat od Noego do Abrahama- ten okres separacji od Szatana, został zaprzepaszczony, w wyniku błędu Abrahama podczas składanej przez niego ofiary. Odpowiadający Niewoli Egipskiej Okres Prześladowania w Imperium Rzymskim miał odnowić wcześniejszy okres za pomocą identycznych warunków odszkodowania. Dwunastu apostołów i siedemdziesięciu uczniów Jezusa było pierwszym z wielu pokoleń chrześcijan, które znosiły straszliwe prześladowania w Imperium Rzymskim przez czterysta lat. Swym cierpieniem odnawiali przez odszkodowanie czterystuletni okres przygotowania na przyjście Mesjasza, utracony przez naród żydowski- jako okres oddzielenia od Szatana- w momencie odrzucenia Jezusa.

Podczas niewoli w Egipcie, naród wybrany (Pierwszy Izrael) zachowywał czystość praktykując obrzezanie², składanie ofiar³ oraz- po wyjściu z Egiptu- Szabas⁴. W czasie

¹ Tyt.2:14; 1 Piotr 2:9-10

² Jozue 5:2-5

³ Eksodus 5:3

⁴ Eksodus 16:23

prześladowań w Imperium Rzymskim, Chrześcijanie (Drugi Izrael) żyjąc w czystości przestrzegali Sakramentu Chrztu i Komunii Świętej, zachowywali Dzień Święty oraz często oddawali za wiarę własne życie. W obydwu tych okresach, naród wybrany musiał podążać drogą żarliwej wiary, gdyż tylko tak mógł się oddzielić od Szatana, który nieustannie atakował, mając bazę we wcześniejszych błędach Abrahama i narodu żydowskiego.

Gdy okres Niewoli Egipskiej dobiegł końca, Mojżesz upokorzył Faraona trzema znakami i dwunastu plagami oraz wyprowadził Izraelitów z Egiptu, kierując się do Kanaanu-Ziemi Obiecanej. Podobnie pod koniec prześladowania w Imperium Rzymskim, po złożeniu przez Chrześcijan ofiary krwi i męczeństwa, Jezus powiększył liczbę wiernych, wylewając na ludzkie serca swą moc i łaskę. Jezus poruszył serce cesarzy; w 313 Konstantyn Wielki zaakceptował Chrześcijaństwo, a w 392 roku Teodozjusz podniósł je do rangi religii państwowej. W ten sposób, Chrześcijanie odnowili duchowo Kanaan (świat szatana) wewnątrz Imperium Rzymskiego. W Epoce Starego Testamentu Bóg pracował poprzez zewnętrzne warunki odszkodowania, ustanawiane w oparciu o Prawo Mojżeszowe; zewnętrzną siłą cudu, pokonał Faraona. W Epoce Nowego Testamentu, Bóg pracował poprzez wewnętrzne warunki odszkodowania oparte o wiarę oraz okazywał swą moc w sposób wewnętrzny, bezpośrednio poruszając serca ludzi.

Gdy okres niewoli w Egipcie dobiegł końca, Bóg przekazał Mojżeszowi na Górze Synaj Dziesięć Przykazań oraz objawione w Prawie Boże Słowo, będące istotą Starego Testamentu. Mojżesz otoczył kultem Kamienne Tablice, Arkę Przymierza oraz Przybytek, przez co przygotowywał Izraelitom drogę na przyjęcie Mesjasza. W podobny sposób przebiegała historia Chrześcijaństwa. W końcowym okresie prześladowań w Imperium Rzymskim, Chrześcijanie zebrali pisemną spuściznę apostołów i ewangelistów, tworząc kanon Nowego Testamentu. W oparciu o to dziedzictwo, starali się w sposób duchowy realizować Boże ideały, które w czasach Starego Testamentu były zawarte w Dziesięciu Przykazaniach oraz w Przybytku. Chrześcijanie budowali kościoły i poszerzali fundament przygotowania na Powtórne Przyjście Jezusa. Po zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu Chrystus i Duch Święty w pośredni sposób prowadzili Chrześcijaństwo, dlatego Bóg nie powołał żadnej osoby centralnej, odpowiedzialnej za całą opatrzność, jak to miało miejsce w okresie wcześniejszym.

Część 2

OKRES SĘDZIÓW I OKRES PATRIARCHII CHRZEŚCIJAŃSKICH

Przejąwszy misję Mojżesza, Jozue wprowadził Izraelitów do Ziemi Kanaan. Przez następne czterysta lat, piętnastu sędziów rządziło plemionami izraelskimi: trzynastu z nich (od Othniela po Samsona) zostało opisanych w Księdze Sędziów, dwóch pozostałych, Eli i Samuel- w Księdze Samuela. Sędzia spełniał równocześnie szereg powinności, typowych dla proroka, kapłana i króla. W późniejszym okresie te godności zostały od siebie oddzielone i nie były więcej grupowane w rękach jednego człowieka. W czasach Sędziów Izrael był społeczeństwem feudalnym, bez centralnego autorytetu politycznego. W Okresie Nowego Testamentu odpowiednikiem, który miał za zadanie odnowić w oparciu o zasadę odszkodowania Czasu Sędziów był okres Patriarchii. W tym okresie społeczności

chrześcijańskiej przewodzili regionalni przywódcy kościołów: patriarchowie, biskupi oraz opaci. Byli oni na wzór Sędziów Starego Testamentu obarczeni obowiązkami proroków, kapłanów i królów. Społeczeństwo chrześcijańskie w dobie Patriarchów, stanowiące system feudalny, kontrolowany przez lokalne autorytety, przypominało społeczność izraelską w czasach Sędziów.

Bóg zanim zesłał Jezusa pracował z Pierwszym Izraelem nad ustanowieniem duchowego oraz materialnego fundamentu dla Mesjasza na poziomie narodowym, dlatego polityka, ekonomia i religia przejawiały silne narodowe tendencje. Chrześcijanie natomiast budowali królestwo duchowe pod przywództwem Mesjasza, stojącego na przygotowanym duchowym fundamencie. Ponieważ uważali zmartwychwstałego Jezusa za Króla Królów, ich lojalność wykraczała poza kategorie narodowe. Duchowe Królestwo Jezusa nie było ograniczone do żadnego narodu: w swym zamiarze miało sięgać po krańce świata.

Okres Sędziów rozpoczął się po wyzwoleniu Izraelitów z Niewoli Egipskiej, gdy młodsze pokolenie, skonsolidowane przez Jozuego i Kaleba, wkroczyło do Ziemi Obiecanej. Podbite terytorium zostało podzielone pomiędzy plemiona izraelskie. Osadnictwo przybrało charakter wiejski, centralną rolę odgrywali w społeczności sędziowie, a skonsolidowany lud, będący narodem wybranym, funkcjonował w sposób feudalny

Podobnie było w erze chrześcijańskiej: okres patriarchii nastąpił po ustaniu prześladowań Chrześcijan przez Imperium Rzymskie, świat szatana. Chrześcijanie rozprzestrzerali Ewangelię wśród ludów germańskich, szczególnie tych, które migrowały w IV wieku do Europy Zachodniej w obawie przed Hunami. Bóg wywyższył plemiona germańskie w ich nowej ojczyźnie- Europie Zachodniej do pozycji nowego ludu wybranego i ustanowił wczesne społeczeństwo feudalne, które w późniejszych wiekach średnich przybrało bardziej dojrzałą postać.

Mówiliśmy wcześniej, że Izraelici po wejściu do Kanaan, wybudowali Przybytek stanowiący symbol Mesjasza a zarazem probierz wskazujący, kto wśród Izraelitów zajmuje pozycję Aba, potrzebną dla utworzenia podstawy wcielenia⁵. Izraelici w omawianym okresie mieli za zadanie otaczać największą czią Przybytek oraz stosować się do poleceń sędziów. Niestety, zamiast zniszczyć siedem plemion kananeńskich, Izraelici zaczęli żyć wraz z nimi oraz przyjmować obce zwyczaje. Zaczęli nawet czcić obce bożki, wprowadzając duży zamęt do własnej wiary. Podobnie było w czasach chrześcijańskich patriarchii: Chrześcijanie mieli darzyć szacunkiem Kościoł (obraz Mesjasza) oraz okazywać posłuszeństwo patriarchom, biskupom i opatom. Kościoł wskazywał czy dany człowiek był Ablem czy Kainem. Niestety Kościoł, podobnie jak Izraelici, uległ wpływom religii i kultury pogańskich plemion germańskich, które wniosły sporą dawkę chaosu i zamieszania do wiary chrześcijańskiej.

Część 3

OKRES ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA I OKRES IMPERIUM CHRZEŚCIJAŃSKIEGO

⁵ patrz rozdział Mojżesz i Jezus 2.2.2.3

Kiedy czasy Sędziów dobiegły końca, Pierwszy Izrael wszedł w okres Zjednoczonego Królestwa, w którym tradycyjne prerogatywy sędziego zostały rozdzielone pomiędzy proroka, kapłana i króla. Prorok odpowiedzialny był za wypełnianie otrzymywanych bezpośrednio od Boga poleceń i instrukcji; kapłan za sprawy kultu, którego centrum był Przybytek, a w późniejszym okresie Świątynia; król natomiast za rządzenie państwem. Każdy z nich piastował właściwą sobie misję, której celem było prowadzenie Izraela do wypełnienia celu opatrności odnowy. Okres Imperium Chrześcijańskiego miał za zadanie odnowić w oparciu o identyczne zasady odszkodowania okres Zjednoczonego Królestwa. Zatem, kiedy okres lokalnych patriarchów Kościoła dobiegł końca, spełniane przez patriarchę funkcje zostały rozdzielone pomiędzy: przywódców wspólnot zakonnych (odpowiadających prorokom Starego Testamentu); papieża (odpowiadającego Najwyższemu Kapłanowi) oraz cesarza, który rządził ludem. Byli oni odpowiedzialni za prowadzenie Drugiego Izraela w kierunku wypełnienia celu opatrności zbawienia. W okresie wcześniejszym Kościół Chrześcijański był podzielony na pięć patriarchatów: Jerozolimski, Antiocheński, Aleksandryjski, Konstantynopolitański oraz Rzymski- dominujący na Zachodzie. Rzymski patriarcha, nazywany papieżem, przewodził biskupom i opatom w Europie Zachodniej.

W okresie Zjednoczonego Królestwa, królowie ustanowili królestwo Izraela, którego ośrodkiem duchowym była Świątynia w Jerozolimie. Stanowiła ona kontynuację mojżeszowego Przybytku, sięgającego początkami czasów Wyjścia. Świątynia była również obrazowym przedstawieniem Królestwa Niebieskiego, które miało powstać w przyszłości pod rządami Jezusa- Króla Królów ⁶. Podobnie było w okresie Imperium Chrześcijańskiego, kiedy cesarstwo Karola Wielkiego realizowało ideał państwa chrześcijańskiego, opisanego przez Św. Augustyna w „Państwie Bożym”. Św. Augustyn żył w końcowych latach ucisku Chrześcijan w Imperium Rzymskim, w więc okresie opatrnościowo odpowiadającym czasom Mojżesza. Cesarstwo Karola Wielkiego było obrazowym przedstawieniem Królestwa Bożego, które miało być ustanowione w czasach Powtórnego Przyjścia przez Chrystusa- Króla Królów. Ideał państwa chrześcijańskiego mieli zrealizować w tym okresie papież i cesarz, poprzez wspólne zjednoczenie w pełni Woli Boga. Kierowane przez papieża duchowe królestwo, ustanowione na duchowym, przygotowanym na przyjęcie Mesjasza fundamencie oraz kierowane przez cesarza ziemskie królestwo winny były się zjednoczyć połączone nauką Jezusa. Gdyby to się stało, wówczas w czasie Imperium Chrześcijańskiego doszłoby do harmonijnej współpracy pomiędzy religią, polityką i ekonomią, a w rezultacie doszłoby do ustanowienia fundamentu potrzebnego dla Powtórnego Przyjścia Chrystusa.

W okresie zjednoczonego królestwa izraelskiego osobą centralną, odpowiedzialną za odnowienie podstawy wiary był król. Król był odpowiedzialny za wypełnienie Słowa Boga, przekazywanego przez proroków. Przed pojawieniem się instytucji królewskiej w Izraelu, osobami zajmujący pozycję Abla, reprezentantami i nauczycielami Słowa Bożego byli prorok i najwyższy kapłan. Ich, określona przez opatrność odnowy misja, polegała na tym, że reprezentując z pozycji archanioła świat duchowy mieli odnowić świat fizyczny. Po ustanowieniu fundamentu dla króla, po jego namaszczeniu i pobłogosławieniu, prorok i najwyższy kapłan mieli postawić się wobec niego w pozycji Kaina. Król miał rządzić królestwem zwracając uwagę na prowadzenie i rady proroków, ci zaś jako jego poddani i doradcy mieli okazywać mu posłuszeństwo.

⁶ Iz. 9:6

Okolo osiemset lat po przybycia potomków Abrahama do Egiptu, prorok Saul namaścił z Woli Boga Saula na pierwszego króla Izraela⁷. Król Saul stał na czterystuletnim fundamencie epoki Sędziów. Gdyby jego czterdziestoletnie rządy przebiegały zgodnie z pragnieniem Boga, wówczas Saul odnowiłby w oparciu o zasadę odszkodowania czterystuletni okres Niewoli w Egipcie i czterdziestoletni okres przebywania Mojżesza w pałacu faraona. W ten też sposób król Saul wypełniłby opatrność separacji od Szatana (opartą o liczbę czterdzieści) oraz ustanowiłby podstawę wiary. Gdyby, stojąc na tym fundamencie, Saul wybudował i wywyższył Świątynię (Obraz Mesjasza), wówczas mógłby stanąć w pozycji, którą Bóg wyznaczył dla Mojżesza, gdyby ten nie zawiódł podczas pierwszej próby Odnowy Kanaanu lecz wybudował Świątynię w Kanaan i otoczył ją kultem. Jeśli naród wybrany odziedziczyłby ten fundament wiary, wiernie naśladowując swego króla w czci okazywanej Świątyni, wówczas król i lud wspólnie ustanowiliby podstawę wcielenia. Tym samym, już wtedy, doszłoby do ustanowienia podstawy na przyjęcie Mesjasza.

Król Saul postąpił jednakże wbrew poleceniom Boga, przekazanych przez proroka Samuela⁸ i zaprzepścił możliwość budowy Świątyni. W wyniku tego błędu, Saul odniósł podobną porażkę jak Mojżesz podczas pierwszej narodowej odnowy Kanaan. Opatrność odnowy ześrodkowana na Saulu, podobnie jak w przypadku Mojżesza, uległa przedłużeniu. Musiało upłynąć czterdzieści lat rządów króla Dawida i czterdzieści lat panowania króla Salomona zanim doszło do ustanowienia podstawy wiary i wybudowania Świątyni. Jak zostało powiedziane wcześniej, król Saul stał również w tej samej pozycji co Abraham. Wola Boga powierzona Abrahamowi, została ostatecznie zrealizowana dopiero przez Izaaka i Jakuba. Podobnie było z Bożą Wolą dotyczącą budowy Świątyni: była realizowana przez Saula, Dawida oraz ostatecznie wypełniona przez króla Salomona. Król Salomon wybudował co prawda Świątynię, lecz pomimo tego utracił pozycję Abela w ofierze substancjalnej, kiedy biorąc wiele obcych żon pogrążył się w rozpuście i odwrócił od Boga.⁹ Izrael nie zdołał ustanowić podstawy wcielenia, a w rezultacie zaprzepaszczona została podstawa na przyjęcie Mesjasza.

W okresie Imperium Chrześcijańskiego musiało zostać odnowione w oparciu o identyczne warunki odszkodowania wszystko to co było związane ze Zjednoczonym Królestwem Izraela. Osobą centralną dla odnowienia podstawy wiary był cesarz. Jego odpowiedzialność polegała na wypełnieniu ideałów chrześcijańskich, wyznaczanych przez przywódców monastycznych i papieża. Papież ze swej strony odgrywał taką rolę jak najwyższy kapłan w Izraelu, który Boże pouczenia otrzymywał od proroków. Papież był odpowiedzialny za ustanowienie duchowego fundamentu, na gruncie którego cesarz mógłby zrealizować ideał państwa chrześcijańskiego. Po uprzedniej koronacji i pobłogosławieniu cesarza, papież miał mu okazywać posłuszeństwo w sprawach doczesnych, jako jeden z jego poddanych. Cesarz w zamian miał popierać i kontynuować duchową pracę papieżstwa.

Papież Leon III koronował i błogosławił Karola Wielkiego na pierwszego cesarza Chrześcijaństwa w 800 roku n.e. Karol Wielki stał na fundamencie czterystuletniego okresu Patriarchów, który w oparciu o zasady odszkodowania odnowił odpowiadający mu opatrnościowo czterystuletni okres Sędziów. Dlatego Karol Wielki, podobnie jak król Saul, stał na fundamencie opatrnościowej separacji od Szatana, opartej o liczbę czterdzieści. Karol Wielki miał ustanowić podstawę wiary, żyjąc w sposób wierny nauce Jezusa i pracując nad realizacją idealnego państwa chrześcijańskiego. Fundament ten został w rzeczywistości

⁷ I Król. 11:5-13

⁸ I Sam 15:1-23

⁹ I Król. 11:3-7

ustanowiony w momencie koronacji Karola Wielkiego na cesarza. Gdyby Drugi Izrael w sposób absolutny wierzył i podążał za Karolem Wielkim, wówczas zostałaby ustanowiona podstawa wcielenia, a tym samym fundament potrzebny na przyjęcie Mesjasza. Innymi słowy, duchowe królestwo pod przewodnictwem papieża i ziemskie królestwo pod przewodnictwem cesarza miały w pełni się zjednoczyć, stojąc na istniejącym, duchowym fundamencie na przyjęcie Mesjasza. Wówczas, mając tak solidny fundament, mógłby przyjść Chrystus i zbudować swoje Królestwo. Jednakże cesarze nie dochowali posłuszeństwa Woli Boga i opuścili pozycję Abla, niezbędną do złożenia substancjalnej ofiary. Tym samym nie można było ustanowić ani podstawy wcielenia, ani podstawy na przyjęcie Pana Powtórnego Przyjścia.

Część 4

OKRES PODZIELONEGO KRÓLESTWA PÓŁNOCNEGO I POŁUDNIOWEGO ORAZ OKRES PODZIELONEGO KRÓLESTWA WSCHODNIEGO I ZACHODNIEGO

Ponieważ król Salomon pod wpływem żon i nałożnic zaczął praktykować obce kultury pogańskie, zjednoczone Królestwo przetrwało tylko trzy pokolenia by ulec po jego śmierci podziałowi na Królestwo Północne i Południowe¹⁰. Północne Królestwo Izraela, założone przez dziesięć plemion, znajdowało się w pozycji Kaina, podczas gdy południowe Królestwo Judy, założone przez pozostałe dwa plemiona, znajdowało się w pozycji Abla. Taki był początek okresu Podzielonych Królestw Północy i Południa.

Imperium Chrześcijańskie także zaczęło ulegać podziałom po upływie trzech pokoleń. Wnukowie Karola Wielkiego podzielili schedę na trzy królestwa: Wschodnich Franków, Zachodnich Franków oraz Italię. Potomkowie Karola Wielkiego prowadzili między sobą zażarte i niekończące się wojny. Wkrótce to, co pozostało z Imperium Chrześcijańskiego, zostało scalone w dwa królestwa, trzecie- Italia, została podporządkowana władzy Wschodnich Franków. Królestwo Franków Wschodnich nabrało największego rozkwitu za czasów Ottona I- wtedy też, uważając się za spadkobiercę Cesarstwa Rzymskiego przybrało nazwę Świętego Cesarstwa Rzymskiego. Swym zasięgiem obejmowało część Europy Zachodniej, a ambicjonalnie dążyło do kontroli zarówno spraw politycznych jak i religijnych. Święte Cesarstwo Rzymskie znajdowało się w pozycji Abla wobec Królestwa Franków Zachodnich, nazwanego później Francją.

Północne Królestwo Izraela zostało założone przez Jeroboama, jednego z synów króla Salomona, który za rządów ojca znajdował się na wygnaniu w Egipcie. Królestwo Izraela było rządzone w sumie przez dziewiętnastu królów i przetrwało około dwieście lat. W ciągu tego okresu dynastie panujące wymienione zostały dziewięć razy, najczęściej w wyniku krwawych przewrotów tudzież mordów politycznych. Biblia mówi, że żaden z królów izraelskich nie był prawym władcą w oczach Boga. Niemniej jednak Bóg posłał do Królestwa Północy proroka Eliasza, który przy pomocy Bożego ognia zwyciężył w pojedynku osiemset pięćdziesięciu proroków Asztery i Baala na górze Karmel.¹¹ Działali tam także inni prorocy,

¹⁰ I Król. 11:5-13

¹¹ I Król.; 18: 19-40

wymieniając tylko Elizeusza, Jonasza, Ozeasza i Amosa, którzy z narażeniem życia głosili Słowo Boże. Królestwo Północne nie okazało skruchy i zatwardziało czoła pogańskie bożki, dlatego Bóg zesłał Asyryjczyków, którzy je zniszczyli i odebrali na zawsze kwalifikacje narodu wybranego.¹²

Królestwo Południowe zwane Judą zostało założone przez Rehoboama, innego syna Salomona. Dom królewski Judy przetrwał w linii prostej od Dawida do Sedecjasza i wydał na przestrzeni czterystu lat dwudziestu czterech królów, wśród nich wielu prawych władców. Niemniej jednak, rządy złych władców i zgubne wpływy Królestwa Północy doprowadzały do korupcji i nawrotów pogaństwa. W rezultacie tego ludność Królestwa Judy została wzięta do niewoli babilońskiej.

W okresie podzielonych Królestw Północy i Południa, Izrael często łamał zawarte z Bogiem przymierze i odstępował od ideału Świątyni, Bóg zsyłał wtedy licznych proroków- wśród nich Eliasza, Izajasza i Jeremiasz- którzy upominali, wzywali do skruchy i zachęcali do wewnętrznych reform. Jako że ludzie nie słuchali ich ostrzeżeń proroków i nie okazywali skruchy, Bóg zsyłał karę pod postacią najazdów pogańskich narodów: Syrii, Babilonii, Assyrii itd.

Odpowiadający opatrnościowo okres Podzielonych Królestw Wschodniego i Zachodniego cechowała korupcja papieżstwa. Bóg zesłał wielu wpływowych mnichów, jak św. Franciszek z Asyżu oraz św. Tomasz z Akwinu, by upominać papieżstwo i zachęcać do wewnętrznej reformy Kościoła. Ponieważ papieżstwo nie wyraziło skruchy, lecz pograżało się jeszcze bardziej w bagno korupcji i niemoralności, Bóg ukarał je zewnętrznie zsyłając nawałnicę muzułmańską. W tym zawiera się opatrnościowa przyczyna Krucjat. Kiedy Jerozolima i Ziemia Święta znajdowały się pod protektoratem Kalifatu Abbasydów, pielgrzymi chrześcijańscy byli przyjmowani z gościnnością. Po upadku Abbasydów i podboju Ziemi Świętej przez Turków seldżuckich, pojawiły się alarmujące wieści o prześladowaniu pielgrzymów. Fala oburzenia doprowadziła do ogłoszenia przez papieża ruchu krucjatowego, który miał za zadanie odzyskanie Ziemi Świętej. Na przestrzeni dwustu lat miało miejsce osiem krucjat- pierwsza wyruszyła w 1095 roku. Za wyjątkiem pewnych początkowych sukcesów, poszczególne krucjaty były rozbijane jedna po drugiej.

Okres podzielonych Królestw Północy i Południa dobiegł końca, gdy narody pogańskie zesłały naród wybrany na wygnanie. Wygnanie położyło koniec monarchii w Izraelu. Podobnie w końcowym okresie Podzielonych Królestw Wschodu i Zachodu, po powtarzających się klęskach ruchu krucjatowego, papieżstwo zupełnie utraciło prestiż i zaufanie. W wyniku tego Chrześcijaństwo utraciło swe duchowe centrum. Ponieważ panowie i rycerze (będący bazą dla społeczeństwa feudalnego) zostali zdziesiątkowani w wyniku wojen krucjatowych, społeczeństwo feudalne utraciło swą polityczny siłę i wigor. Ogromne sumy pieniężne wydane przez papieżstwo i panów feudalnych na prowadzenie tych przegranych wojen, doprowadziły do ich zubożenia. Monarchia chrześcijańska zaczęła się kruszyć.

Część 5

OKRES IZRAELSKIEJ NIEWOLI I POWROTU ORAZ OKRES PAPIESKIEJ NIEWOLI I POWROTU

¹² II Król 17:7-23

Ponieważ naród izraelski, popadł w niewiarę i nie okazał skruchy, nie mógł wypełnić Bożego ideału świątyni. Z tego powodu, podejmując nową próbę zrealizowania Swej Woli, Bóg dopuścił by naród izraelski cierpiał los wygnańców w Babilonii. Okres ten swoim znaczeniem przypominał cierpienia Izraelitów w Egipcie, gdzie jako niewolnicy musieli odnowić przez odszkodowanie błąd popełniony przez Abrahama w czasie składania ofiary symbolicznej.

W okresie Imperium Chrześcijańskiego, Bóg pragnął za pomocą papieża i cesarza ustanowić królestwo, które byłoby gotowe na przyjęcie Pana Powtórnego Przyjścia. Bóg miał nadzieję, że cesarz i papież przekażą swój tron i cesarstwo Mesjaszowi, gdy przyjdzie jako Król Królów, by na ustanowionym przez nich fundamencie wybudować Boże Królestwo¹³. Niestety, zarówno papież jak i cesarze ulegli korupcji i nie wyrazili skruchy za swoje grzechy. Papież nie ustanowili duchowego fundamentu, potrzebnego cesarzom dla ustanowienia podstawy wcielenia. W rezultacie nie doszło do ustanowienia fundamentu na Powtórne Przyjście Chrystusa, a Bóg rozpoczynając nową opatrzność odnowy utraconego fundamentu, dopuścił by papież cierpieli wygnanie i niewolę.

Paralelny okres niewoli żydowskiej trwał siedemdziesiąt lat od wprowadzenia do niewoli przez króla Babilonii Nabuchodonozora, króla Jojakima wraz z rodziną, proroków Daniela i Ezechiela, kapłanów, urzędników dworskich, rzemieślników oraz wielu innych Izraelitów, do upadku Babilonii i dekretu wyzwolenczego króla Cyrusa Wielkiego¹⁴. Znajdujący się na wygnaniu Żydzi potrzebowali następnie sto czterdziestu lat aby w trzech wielkich falach powrócić do swej ojczyzny oraz przeprowadzić narodową reformację opartą o Słowo Boga, wyrażone w mesjańskich prorocत्वach Malachiasza. Od tego też czasu Żydzi zaczęli się przygotowywać na przyjście Mesjasza. W okresie papieskiej niewoli i powrotu, który miał za zadanie odnowić w oparciu o zasadę odszkodowania odpowiadający mu czas niewoli i powrotu Izraela, Chrześcijaństwo musiało kroczyć podobną drogą.

Pograżając się w niemoralności, papież i kler stopniowo tracili zaufanie ludu. Autorytet papieża został dodatkowo podkopany przez powtarzające się porażki krzyżowców. Schyłek ruchu krucjatowego zbiegł się z załamaniem systemu feudalnego w Europie i z początkiem nowożytnych państw narodowych. Wzrost roli monarchii świeckiej prowadził do konfliktu między papieżem i władcami. Podczas jednego z nich, król Francji Filip IV „Piękny” upokorzył i uwięził papieża Bonifacego VIII. W 1309 roku Filip IV wymusił na papieżu Klemensie VII przeniesienie stolicy z Rzymu do znajdującego w południowej Francji Awinionu. Przez kolejne siedemdziesiąt lat papież musieli żyć na wygnaniu jako poddani króla Francji. Dopiero w 1377 roku papież Grzegorz XI przeniósł z powrotem papieską stolicę do Rzymu.

Po śmierci Grzegorza VII, kardynałowie wybrali na papieża Włocha, arcybiskupa Bari, który przyjął imię Urbana VI. Część kardynałów, głównie francuskich, odrzuciła jednakże tę decyzję i wybrała na papieża Klemensa VII, ustanawiając tym samym drugie rywalizujące papieżstwo w Awinionie. Tak rozpoczęła się Wielka Schizma, która rozdzierała Kościół do następnego stulecia. Istniejący impas miał rozwiązać sobór w Pizie w 1409, na którym zebrali się kardynałowie obydwu skłóconych stron. Sobór zdjął z urzędu obydwu istniejących papieży i na ich miejsce wybrał Aleksandra V. Odsunięci papież nie podporządkowali się jednakże decyzji soboru, sprawiając, że przez pewien okres czasu świat

¹³ Izajasz 9:6, Łukasz 1:33

¹⁴ II Król. 24:25, II Kron.36, Jer.29:10;39:1-10

chrześcijański miał trzech rywalizujących ze sobą papieży. Wkrótce potem kardynałowie, biskupi, teolodzy, królowie oraz ich wysłannicy zebrali się na soborze powszechnym w Konstancji (1414-1417). Sobór zdelegalizował istniejących trzech papieży oraz wybrał na ich miejsce Marcina V, kończąc w ten sposób okres wielkiej schizmy. Sobór w Konstancji podkreślił, że sobór generalny Kościoła ma większy autorytet niż papież oraz posiada prawo do wyboru i odsunięcia z urzędu papieża. Sobór podjął również decyzję, że następne sobory będą miały miejsce w regularnych odstępach. Podjęte decyzje prowadziły do reorganizacji Kościoła Katolickiego na wzór monarchii konstytucyjnej. Jednakże gdy w 1431 roku doszło do kolejnego spotkania soborowego w Bazylei (Szwajcaria), papież starał się odroczyć spotkanie. Delegaci odmówili i kontynuowali obrady pod jego nieobecność, lecz nie osiągnąwszy sukcesu, rozjechali się ostatecznie w 1449 roku. Plany przekształcenia kościoła rzymskiego w monarchię konstytucyjną spaliły na panewce, papieństwo odzyskało utracony w 1309 roku autorytet.

Piętnastowieczni przywódcy ruchu koncyliarnego pragnęli zreformować skorumpowane papieństwo poprzez ustanowienie rady reprezentacyjnej, grupującej biskupów i świeckich, która posiadałaby najwyższy autorytet w Kościele. Papieństwo wyszło jednakże z tego konfliktu obronną ręką, potwierdzając swój pełny autorytet, który został utracony w czasie niewoli awiniońskiej. W czasie obrad soborowych doszło niestety do potępienia reform, które miały bardziej fundamentalne znaczenie niż te proponowane przez koncyliarystów. Potępiono działalność reformatorską Johna Wycliffe'a (1330- 1384) i Jana Husa (1373- 1415). Ten ostatni został osobiście zaproszony na Sobór w Konstancji by wyłożyć swe racje, lecz gdy przybył został pojmany i spalony na stosie. Wydarzenia te były zapowiedzią nadchodzącej Reformy protestanckiej w Kościele.

Okres 210 lat od Wielkiej Schizmy 1309 roku do Reformacji Protestanckiej Marcina Lutra 1517 roku obejmował siedemdziesięcioletnią niewolę awiniońską, Wielką schizmę, ruchy koncyliarystyczne i odrodzenie autorytetu papieskiego. Jego celem było odnowienie poprzez odszkodowanie, paralelny okres dwustu dziesięciu lat historii Izraela, obejmującej siedemdziesiąt lat niewoli babilońskiej, lata powrotu i odbudowy Świątyni oraz reformy polityczne i religijne przeprowadzone przez Ezrę, Nehemiasza i Malachiasza.

Część 6

OKRES PRZYGOTOWANIA NA PRZYJŚCIE MESJASZA ORAZ OKRES PRZYGOTOWANIA NA POWTÓRNE PRZYJŚCIE MESJASZA

Po okresie Niewoli i Powrotu Izraela upłynęło czterysta lat zanim przyszedł Jezus. Okres ten był przygotowaniem na przyjście Mesjasza. Chrześcijaństwo podobnie: może spotkać Pana Powtórnego Przyjścia po upływie czterystu lat przygotowań na Jego przyjęcie licząc od okresu Niewoli Papieskiej i Powrotu. Podczas tego okresu Chrześcijaństwo powinno odnowić poprzez zasadę odszkodowania odpowiadający mu paralelny okres z historii Izraela.

Na przestrzeni czterech tysięcy lat Bożej Opatrzności, licząc od Adama do Abrahama, doszło z powodu Szatana (nieustannie niszczącego opatrznościowe próby odnowienia podstawy wiary polegające na czterdziesto-okresowych warunkach separacji od jego wpływów) do spiętrzenia wertykalnych warunków odszkodowania. Okresy Przygotowania na Przyjście Mesjasza i Przygotowania na Powtórne Przyjście Mesjasza były ostatnimi okresami

w historii opatrnościowej, które miały odnowić horyzontalnie przez odszkodowanie wszystkie horyzontalne warunki z przeszłości. W pierwszym przypadku były to warunki z czterech tysięcy lat historii opatrnościowej, w drugim- z sześciu tysięcy lat.

Po powrocie z niewoli babilońskiej Izraelici żałowali za grzechy bałwochwalstwa, odbudowali zniszczoną przez Nabuchodonozora Świątynię¹⁵ oraz umocnili pod przewodnictwem Ezdrasza¹⁶ swoją, zakorzenioną w Prawie Mojżeszowym wiarę, ustanawiając w ten sposób podstawę wiary. Pod wpływem proroka Malachiasza Izraelici rozpoczęli przygotowywania na przyjście Mesjasza. Podobny proces miał miejsce w historii Chrześcijaństwa: po powrocie papieża do Rzymu, średniowieczne Chrześcijaństwo dążąc do reform Kościoła ustanowiło podstawę wiary. Punktem kulminacyjnym stała się reformacja protestancka zainicjowana przez Marcina Lutra. Ruch reformacyjny rozjaśnił światłem Ewangelii ciemność wiszącą nad średniowieczną Europą i wytyczył nowe ścieżki wiary.

Jednym z celów okresu przygotowania na przyjście Mesjasza była odnowa poprzez odszkodowanie, na poziomie obrazowej tożsamości czasu, czterdziestoletniego okresu z życia Jakuba liczonego od chwili powrotu z Haranu do Kanaanu do momentu emigracji z całą rodziną do Egiptu. Czasy przygotowania na powtórne przyjście Mesjasza mają za zadanie odnowić ten okres na poziomie substancjalnej tożsamości czasu. W wymienionym okresie Chrześcijanie, podobnie jak Jakub i jego rodzina przed spotkaniem Józefa w Egipcie oraz Żydzi przed spotkaniem Jezusa, cierpieli ucisk i liczne trudności. W okresie Opatrnościowej Odnowy, ludzie znajdowali usprawiedliwienie w obliczu Boga przez zewnętrzne warunki, polegające na zachowywaniu Prawa Mojżeszowego oraz składaniu ofiar. Podczas przygotowania na przyjście Mesjasza Pierwszy Izrael znosił zewnętrzne prześladowania narodów pogańskich, takich jak Persja, Grecja, Syria i Rzym. W czasach Przedłużonej Opatrności Odnowy, Chrześcijanie mogli być usprawiedliwieni przed Bogiem poprzez wewnętrzne, zgodne z nauką Jezusa, warunki modlitwy i wiary. W okresie przygotowania na Powtórne Przyjście Mesjasza Drugi Izrael znosił wewnętrzny ucisk. Ideologie renesansowego Humanizmu oraz Oświecenia, jak również mające swe źródło w Reformacji wołanie o wolność religijną, doprowadziły do obfitego rozwoju różnych filozofii i teologii, które z kolei spowodowały wielki zamęt w wierze chrześcijańskiej i duchowym życiu wielu ludzi.

Okres przygotowania na Powtórne Przyjście Mesjasza odnawiał substancjalnie, w oparciu o paralelne warunki odszkodowania, uwarunkowania zewnętrzne, potrzebne na ogólnoswiatowe przyjęcie Mesjasza. Po raz pierwszy zostały one ustanowione podczas czterystuletniego okresu przygotowania na Przyjście Mesjasza.

Czterysta trzydzieści lat przed Pierwszym Przyjściem Chrystusa Bóg posłał do Izraela proroka Malachiasza z zadaniem rozbudzenia w narodzie wybranym mesjańskich oczekiwań. W tym samym czasie Bóg zachęcił naród żydowski do reform religijnych i wewnętrznego pogłębienia wiary. Bóg działał również wśród innych ludów, czego wyrazem były nowe, dostosowane do czasu, miejsca i doświadczeń kulturowych, religie. Religie te miały pomóc ludziom w wewnętrznych przygotowaniach na przyjęcie Mesjasza. Do Indii Bóg zesłał Siddharta Gautamę (565- 485 B.C), który poprzez Buddyzm wytyczył nową ścieżkę dla Hinduizmu; cywilizacji greckiej dał Sokratesa (470- 399 B.C.); na Daleki Wschód- Konfucjusza (552- 479 B.C.), którego nauczanie stworzyło podstawy etyki ludzkiej. Jezus miał skorzystać z tego ogólnoswiatowego fundamentu oraz poprzez Swe nauczanie doprowadzić do zjednoczenia Judaizmu, Hellenizmu, Buddyzmu i Konfucjanizmu. Jezus miał

¹⁵ Ezdrasz 3:7-13; Ezdrasz 6: 1-15

¹⁶ Ezdrasz 7: 1-10, Nehemiasz 8

zjednoczyć wszystkie religie oraz cywilizacje w jedną światową cywilizację, zakorzenioną w przesłaniu Ewangelii.

Od czasów Renesansu Bóg pracował nad stworzeniem bazy religijnej, politycznej oraz ekonomicznej, która służyć by mogła pracy Chrystusa w okresie Powtórnego Przyjścia. Wtedy też miał zostać odnowiony poprzez substancjalne warunki odszkodowania paralelny okres z historii Izraela, w którym Bóg ustanowił ogólnoświatowe środowisko na przyjście Jezusa. Od czasów Renesansu, praktycznie w każdej dziedzinie ludzkiego życia, włączając politykę, ekonomię, kulturę i naukę, obserwujemy znaczny postęp rozwojowy. Współczesny człowiek wzbil się w wielu obszarach swej aktywności na wyżyny możliwości, tworząc środowisko sprzyjające pracy Chrystusa podczas Powtórnego Przyjścia. W czasach Jezusa Imperium Rzymskie kontrolowało i integrowało rozległe obszary basenu Morza Śródziemnego za pomocą rozwiniętego systemu transportowego. Imperium Rzymskie stanowiło centrum wielkiej hellenistycznej cywilizacji, założonej przez świat kultury greckiej. Zostały poczynione wszelkie potrzebne przygotowania, mające na celu ułatwienie szybkiego rozprzestrzenienia nauki Jezusa z Izraela do Rzymu, a następnie na cały świat. Podobnie w czasach Powtórnego Przyjścia: mocarstwa Zachodnie rozszerzyły politycznie wpływy demokracji na cały świat. Nagły rozwój środków transportu i komunikacji zbudował mosty między Wschodem i Zachodem, a rozległa wymiana językowa i kulturowa zbliżyła do siebie różne części świata. Powyższe czynniki w pełni przygotowały grunt, na którym nauczanie powracającego Chrystusa może w wolny i szybki sposób dotrzeć do serca każdego człowieka. Zjawisko to ułatwi Panu Powtórnego Przyjścia wprowadzenie szybkich i głębokich zmian na całej Ziemi.

Część 7

OPATRZNOŚĆ ODNOWY I POSTĘP HISTORYCZNY

Królestwo Niebieskie na Ziemi to społeczność, która swą strukturą będzie obrazować doskonałego człowieka.¹⁷ W przeciwieństwie, społeczeństwo upadłe jest ukształtowane na podobieństwo upadłego człowieka. Łatwiej zrozumieć historię kultur i cywilizacji tworzonych przez upadłą ludzkość gdy studiujemy życie wewnętrzne upadłego człowieka.

Jako upadli ludzie, posiadamy zarówno umysł pierwotny (kierujący nas ku dobru) oraz umysł zła (wypełniający nas złymi pragnieniami i buntem wobec impulsów umysłu pierwotnego). Nie można zaprzeczyć, że te dwa umysły prowadzą między sobą nieustanną wojnę, która wywołuje w nas zmienne i sprzeczne zachowania. Ponieważ takie rozdarte jednostki tworzą społeczeństwa, więzi międzyludzkie nieuchronnie są przepełnione rozdarciem i konfliktem. Historia ludzkości składa się z życia poszczególnych ludzi, których relacje społeczne są przepojone konfliktami oraz podlegają nieustannym zmianom na przestrzeni dziejów. Rozwój dziejowy jest zatem w nieuchronny sposób powiązany z walką i wojną. Jednakże w ogniu tej nieustannej walki pomiędzy umysłem pierwotnym i umysłem zła, ludzie dążą do odrzucenia zła i tęsknią za dobrem. Gdy człowiek stawia wytrwale opór złu, wysiłki te przynoszą owoce w postaci dobrych uczynków. Działalność umysłu pierwotnego sprawia, że nawet upadły człowiek może odpowiedzieć Bożej Opatrzności Odnowy i wspierać dobro. Postęp historyczny ma swój początek w człowieku, który nawet w

¹⁷ cf. Zasada Stworzenia 3.2

wirze walki pomiędzy dobrem i złem, jest w stanie podejmować wysiłki w zwalczaniu zła i wspieraniu dobra. Historia prowadzi człowieka do Królestwa Niebieskiego, świata ideału dobra.

Człowiek musi zrozumieć, że wojny i konflikty są zjawiskiem przejściowym, na drodze do ostatecznego celu. Ich zadanie polega na oddzieleniu dobra od zła. Zło może czasami odnieść zwycięstwo, lecz nawet wtedy będzie wykorzystane przez Boga tak, by skierować historię w kierunku wypełnienia większego dobra. Stwierdzić więc można, że postęp historyczny w kierunku dobra jest kontrolowany przez proces nieustannego rozdziału dobra od zła, zgodnego z Bożą opatrnością odnowy.

Szatan pracował dotychczas na bazie łączącej go z pierwszymi przodkami ludzkości więzi krwi; posługując się upadłymi ludźmi chciał uprzedzić Boga, tworząc zwyrodniałą karykaturę idealnego społeczeństwa. Historia jest świadectwem powstawania społeczeństw pozbawionych zasad, zbudowanych na wykrzywionej wersji Bożej Zasady. W Dniach Ostatnich, przed nastaniem Królestwa Niebieskiego na ziemi, Szatan będzie budował świat pozbawiony zasad- swą własną wersję Królestwa Niebieskiego. Tą monstrualną karykaturą Królestwa Niebieskiego jest w istocie świat komunistyczny. Przykłady potwierdzają, że Szatan osiąga zwycięstwo w sposób anty-zasadowy, powielając wcześniej to, co Bóg pragnie osiągnąć. Przyjmując ten punkt widzenia można stwierdzić, że podczas opatrnościowej odnowy rzeczy fałszywe stroją się w szaty prawdziwości.¹⁸ Ten aspekt Zasady wyjaśnia prorocтво Jezusa mówiące, że przybycie Pana Powtórnego Przyjścia¹⁹ zostanie poprzedzone pojawieniem się Antychrysta.

7.1 ROZWÓJ HISTORYCZNY W WIEKU OPATRNOŚCI ODNOWY

Niektórzy historycy utrzymują, że pierwsze zbudowane przez upadłego człowieka społeczeństwo było prymitywnym społeczeństwem wspólnotowym. Z punktu widzenia Bożej opatrności, społeczeństwa prymitywne były ześrodkowane w Szatanie. Szatan budując społeczeństwa wspólnotowe, stworzył tylko wadliwą namiastkę tego, co zamierzał wybudować Bóg za pomocą doskonałych ludzi, praktykujących zasadę współzależności, dobrobytu i wartości uniwersalnych. Opanowane przez Szatana prymitywne społeczeństwo, bez względu na przybieraną formę, nie mogło się uwolnić od walki i rozdarcia. Gdyby się uwolniło, wówczas statyczność i niepodatność na zmiany takiego organizmu, uniemożliwiłyby Bożej Opatrności wypełnienie celu Odnowy.

Prowadzona przez obydwu umysły upadłego człowieka wojna jest źródłem wewnętrznego konfliktu, który znajduje swój wyraz w walce pomiędzy ludźmi. Prymitywne społeczeństwa szatana, których cel określało życie wspólnotowe, nie mogły w żaden sposób utrzymać pokoju. W trakcie stopniowej ewolucji, przekształcały się one w bardziej skomplikowane, powiązane złożonymi relacjami społeczno- ekonomicznymi organizmy. Zjawiskiem towarzyszącym była, dostosowana to tychże zmian, nieuchronna ewolucja konfliktu. Ponieważ umysł pierwotny pobudzał w ludziach chęć odpowiedzi na Bożą opatrność odnowy, w znajdujących się pod wpływem Szatana prymitywnych społeczeństwach istniał rozdział na względne dobro i zło.

Można zauważyć, studiując kontrolowany przez Szatana rozwój społeczny, że społeczeństwa rodowe wyrosły na bazie rozdarcia, istniejącego między jej członkami.

¹⁸ cf. Przygotowanie na Powtórne Przyjście 3:2, także ibidem 4:1

¹⁹ Mat. 24:23-24; I Jan 2:18

Społeczeństwa rodowe przejawiały tendencję poszerzania swego terytorium oraz zasięgu sprawowanej władzy, ewoluując w kierunku społeczeństw feudalnych a następnie-monarchii. Ten, w swej istocie, Boży model został skopiowany i zastosowany przez Szatana zanim mógł go wypełnić Bóg. Bóg pragnął w celu ustanowienia fundamentu na przyjście Mesjasza powołać z grzesznego świata prawych ludzi na założycieli dobrego społeczeństwa rodowego, feudalnego oraz monarchicznego, z dostatecznie rozległym terytorium i sferą władzy.

Z grzesznego świata Bóg wybrał Abrahama aby ustanowił wzorzec dobra oraz pobłogosławił go potomstwem, które miało kontynuować to zadanie. Potomkowie

Abrahama położyli podwaliny pod pierwsze izraelskie społeczeństwo rodowe. W chwili emigracji do Egiptu potomkowie Abrahama znajdowali się na poziomie społeczeństwa rodowego, w momencie ucieczki z Egiptu- społeczeństwa plemiennego. W czasach Sędziów społeczeństwo izraelskie znajdowało się na etapie feudalnym. (Pod terminem „społeczeństwo feudalne” rozumiemy społeczeństwo, którego system polityczny charakteryzuje zależność „pan-sługa”, oparta o służbę i posłuszeństwo, natomiast system ekonomiczny cechują samowystarczalne, odizolowanych od siebie, jednostki terytorialne. Społeczeństwo izraelskie czasu Sędziów odpowiadało powyższej charakterystyce. Po wejściu do Kanaan, każde z dwunastu plemion izraelskich otrzymało swój własny udział ziemi. Sprawujące nad tymi terytoriami władze sędziowie odgrywali podobną rolę jak biskupi i panowie feudalni we wczesno-średniowiecznej Europie.

U korzeni społeczeństwa feudalnego leży przekonanie, że poddani muszą okazywać posłuszeństwo swemu panu oraz by orędownikami jego poglądów i przekonań. Jak długo pan pozostaje wierny Woli Boga, ci co za nim idą również stoją po stronie Boga. Ludzie żyjący w systemie politycznym, który charakteryzuje się izolcjonizmem, zależnością pan- sługa oraz samowystarczalną ekonomią, posiadają znaczną zdolność odpierania zewnętrznej inwazji Szatana. Głównym powodem dla którego społeczeństwo rodowe ewoluowało w kierunku feudalizmu, było przeprowadzenie na stronę Boga, należących do Szatana ludności i dóbr materialnych. Społeczeństwo feudalne, rozszerzając terytorium Bożej zwierzchności, jest bardziej odporne na ataki Szatana. Szatan, rozumiejąc zasady Bożej opatrności, starał się zachować sferę wpływów tworząc swą własną imitację społeczeństw feudalnych.

Opatrnościowym celem społeczeństwa feudalnego w okresie wczesnego Izraela było ustanowienie fundamentu pod przyszłą monarchię- organizm o większym terytorium i niezależności. Monarchia połączyła mniejsze jednostki epoki feudalizmu w jeden, spójny terytorialnie organizm społeczny, o silnej ekonomii i niezależności. Zostało to osiągnięte przez króla Saula w chwili zjednoczenia Izraela w królestwo.

Jezus przyszedł na świat jako Król Królów²⁰. Bóg ustanowił monarchię w Izraelu w celu przygotowania silnego fundamentu na przyjęcie Mesjasza oraz Jego przyszłe rządy jako Króla Królów.

Szatan na długo przed tym wydarzeniem zrozumiał te zamiary i zagroził drogę Bożej opatrności tworząc swe własne monarchie. Pierwsza Dynastia faraonów w Egipcie wyprzedziła o wiele wieków powstanie zjednoczonego królestwa Izraela. Na przestrzeni swej historii Egipt starożytny doczekał się trzydziestu dynastii. W osiemnastym wieku przed Chrystusem, za panowania króla Hammurabiego, cała Mezopotamia znalazła się pod rządami starożytnego królestwa Babilonii, czterysta lat później kontrolę nad Bliskim Wschodem i Syrią sprawowało imperium Hetytów. Nawet w obrębie świata szatana trwała nieustanna

²⁰ Obj. 11:15

walka pomiędzy względnie lepszymi i gorszymi rozdzielenie dobra od zła. Ta dobra tendencja rozwoju była odpowiedzią umysłu pierwotnego człowieka na głos Bożej opatrności odnowy.

Gdyby król Salomon do końca wypełnił wolę Boga, wówczas mógłby w pełni wykorzystać otrzymane od Boga zdolności polityczne i zjednoczyć narody Bliskiego Wschodu. Izrael zasymilowałby słabe cywilizacje Egiptu, Grecji minojskiej i Mezopotamii oraz ustanowiłby światowe imperium, na bazie którego Mesjasz mógłby zbudować na ziemi Królestwo Niebieskie. Salomon popadł niestety w bałwochwalstwo, zmuszając tym samym Boga do stopniowego rozbioru monarchii, którą wcześniej pieczołowicie i z wielkim wysiłkiem budował.

Ponieważ królowie Zjednoczonego Izraela nie ustanowili fundamentu na przyjęcie Mesjasza, Bóg podzielił Królestwo na część północną- Izrael i południową- Judę. Ponieważ Wola Boga była łamana dalej, królestwo północne zostało zniszczone przez pogańskich Asyryjczyków. W ósmym wieku przed naszą erą Asyria podbiła prawie cały Bliski Wschód (wraz z Egiptem) oraz ustanowiła pierwsze światowe Imperium. Królestwo Judy przez pewien okres dochowywało wierności Bogu, lecz w końcu również popadło w niewiarę i zostało wydane na łup Imperium Nowo babilońskiemu, które na gruzach Asyrii ustanowiło drugie światowe imperium.

Bóg sprawił, że po upadku Judy tron Izraela pozostał pusty, a naród żydowski aż do przyjścia Mesjasza znajdował się pod jarzmem kolejnych pogańskich imperiów. Na uwagę zasługuje fakt, że Bóg umieścił naród żydowski w sferze wpływów kultury hellenistycznej, która ustanowiła ideologiczny szkielet dla przyszłej demokracji. Bóg ukształtował społeczeństwo izraelskie na modłę demokratyczną, zakładając, że kiedy przyjdzie Mesjasz, wówczas zostanie przyjęty poprzez lud i z woli ludu okrzyknięty królem. Mechanizmy demokratyczne niestety nie zadziałały: Jezus nie uzyskał społecznego poparcia i został ukrzyżowany. W rezultacie: zwietrzeniem dwutysiącletniej Opatrzności Bożej, rozpoczętej przez Abrahama i jego potomków, była tylko odnowa na poziomie duchowym.

7.2. ROZWÓJ HISTORII W EPOCE PRZEDŁUŻONEJ OPATRZNOŚCI ODNOWY

7.2.1 OPATRZNOŚĆ ODNOWY A HISTORIA ZACHODU

W czwartym wieku n.e, prześladowane Chrześcijan Imperium Rzymskie złożyło hołd ukrzyżowanemu Chrystusowi przyjmując, a następnie uznając Chrześcijaństwo za religię państwową. Pierwotnym opatrnościowym zadaniem Imperium, jednoczącego cały świat starożytny basenu Morza Śródziemnego, było ustanowienie fundamentu dla królestwa Chrystusa na Ziemi. Gdyby Naród Żydowski przyjął Jezusa jako swego Mesjasza, wówczas Imperium Rzymskie przeszłoby na stronę Chrystusa jeszcze podczas Jego życia na ziemi. Jezus byłby w całym Imperium otaczany szacunkiem i traktowany jak przystało na Króla Królów. Założyłby również światowe królestwo ze stolicą w Jerozolimie. Niestety, brak wiary pośród narodu izraelskiego sprawił, że Judea została zniszczona. Również Imperium Rzymskie zaczęło chylić się ku upadkowi, by upaść ostatecznie po fali najazdów ludów barbarzyńskich w 476 roku n.e.

W rezultacie, centrum Bożej opatrności odnowy zostało przeniesione z Judei (krajny gorzkiego żalu Boga) do Europy Zachodniej (będącej wcześniej zachodnią częścią Imperium Rzymskiego), zaludnionej przez plemiona germańskie. Związana z Chrześcijaństwem duchowa opatrność odnowy była w głównej mierze realizowana w Europie Zachodniej; tylko tam historia nowego okresu opatrnościowego, rozwijała się zgodnie z ustanowionym

wzorcem opatrności odnowy²¹. Historia Chrześcijaństwa w Europie Zachodniej dostarcza nam informacji o wydarzeniach, które ukształtowały Wiek Przedłużonej Opatrzności Odnowy.

7.2.2 WZAJEMNE POWIĄZANIA MIĘDZY HISTORIAŁ RELIGII, EKONOMII I POLITYKI

Bóg obdarzył człowieka duchem i ciałem, pragnąc przez to umożliwić mu sprawowanie władzy zarówno nad światem duchowym oraz fizycznym²². Gdyby człowiek nie upadł, wówczas jego duch i ciało wspólnie osiągnęłyby doskonałość. Intelkt fizyczny i duchowy osiągnęłyby harmonię za życia ziemskiego człowieka. W rezultacie upadku człowiek jest nieświadomy duchowej oraz fizycznej rzeczywistości, dlatego Bóg, posiłkując się religią i nauką, pracował nad przezwyciężeniem tego stanu²³.

Religie pomagały upadłemu człowiekowi w stopniowym wydobywaniu się z mroków duchowej niewiedzy, pobudzając jego umysł pierwotny. Uczyły one, że człowiek powinien zakotwiczyć swe życie w niewidzialnym, przyczynowym oraz wiecznym świetle Boga. Ponieważ nie wszyscy odczuwają potrzebę religii, tylko wyjątkowi ludzie osiągają wiedzę duchową w sposób szybki. W większości przypadków, rozwój duchowy przebiega bardzo powolnie. Potwierdza to między innymi fakt, że nawet dzisiaj, gdy na całym świecie istnieje tak wiele religii, duchowość współczesnego człowieka często nie jest lepsza od duchowości ludzi z przeszłości.

Z drugiej strony, każdy z nas jest zapoznany z odkryciami nauki, która w znacznym stopniu powiększyła naszą wiedzę o świecie fizycznym. Ponieważ nauka zajmuje się praktyczną stroną życia, wszyscy ludzie odczuwają potrzebę jej zgłębiania. Przyrost wiedzy o świecie fizycznym miał, ogólnie rzecz biorąc, charakter nader szybki i wszechogarniający. Badania naukowe dotyczą dotykalnych, materialnych obiektów świata skutkowego, studia religijne natomiast koncentrują się wokół niewidzialnego, transcendentnego świata przyczyny. Ze względu na tą rozbieżność, aż do dnia dzisiejszego religia i nauka teoretycznie nie dają się pogodzić. Ponieważ Szatan kontroluje świat i poprzez świat atakuje i korumpuje ludzi, religia uczy ażeby iść wbrew światu. Jest to jeden z powodów, dla którego religii trudno osiągnąć harmonię z nauką, z natury dążącej do ulepszenia życia na ziemi. Wiemy, że gdy Bóg stwarzał człowieka, najpierw wyposażył go w zewnętrzne ciało, a dopiero później w wewnętrzny duch²⁴. Opatrzność Odnowy, będąca również Opatrznością Odtworzenia, rozwija się według tego samego wzorca, tzn. zmierza od tego co zewnętrzne do tego co wewnętrzne. Patrząc z tej perspektywy można zauważyć, że w trakcie swego rozwoju religia i nauka znajdowały się często w sprzeczności, a nawet w konflikcie²⁵.

To samo pęknięcie można zauważyć pomiędzy religijnym i ekonomicznym życiem człowieka. Działalność ekonomiczna, podobnie jak nauka, dotyczy świata praktyczności. W rzeczywistości istnieje ścisła zależność pomiędzy wzrostem ekonomicznym a rozwojem nauki. Można stwierdzić, że historia religijna (oparta na wewnętrznym rozwoju Bożej Opatrzności) i historia ekonomiczna (oparta na zewnętrznym rozwoju Bożej Opatrzności) podążały odmiennymi torami oraz rozwijały się w zróżnicowanym tempie. Ażeby zatem

²¹ Podobnie jest z marksistowską teorią materializmu historycznego, która jest stosowana tylko do historii Europy Zachodniej.

²² Patrz: Zasada Stworzenia 6:2

²³ Patrz: Eschatologia 5:1

²⁴ Ks. Rodz. 2:7

²⁵ Patrz rozdział: Przygotowanie 1

zrozumieć historię zachodniej cywilizacji, rozwijającej się według ustanowionego przez Bożą opatrność odnowy wzorca, historię Chrześcijaństwa i historię ekonomiczną Zachodu należy studiować oddzielnie.

Religia i ekonomia są wzajemnie powiązane na podobnej zasadzie jak religia i nauka: religia jest odpowiedzialna za odnowę życia wewnętrznego upadłego człowieka, nauka- aspektu zewnętrznego. Chociaż drogi rozwoju religii i ekonomii (podobnie zresztą jak religii i nauki), zdawały się przebiegać w sposób rozbieżny, w życiu człowieka te dwie dziedziny są z sobą powiązane. Pomiędzy historią Chrześcijaństwa i historią ekonomiczną istniało zatem wzajemne powiązanie i interpenetracja.

W naszym życiu społecznym elementem integrującym religię i ekonomię jest polityka. W szczególności w Europie Zachodniej, polityka starała się łączyć rozwój ekonomiczny (powiązany ściśle z postępem naukowym) z etosem Chrześcijaństwa, które często zapominało o swym opatrnościowym przeznaczeniu. Historia polityczna Zachodu wytyczyła drogę dla harmonijnego połączenia religii i ekonomii. Aby dokładniej zrozumieć, w jaki sposób historia zmierzała do wypełnienia celu opatrności odnowy, musimy również oddzielnie przestudiować historię polityki.

Różne drogi rozwoju religii, polityki i ekonomii najlepiej zilustrować przykładem z historii Europy Zachodniej z końca XVII wieku. Jeśli spojrzymy z punktu widzenia historii religii to okazuje się, że w okresie o którym mowa, wartości demokratyczne zapuściły swe korzenie w Chrześcijaństwie. Chrześcijaństwo monarchiczne z papieżem na czele uległo podziałowi w wyniku Reformacji 1517 roku. Życie religijne ludności europejskiej, podporządkowane w Średniowieczu hierarchii papieskiej, stopniowo uwalniało się od tej zależności. Wielu zaczęło kształtować swą duchowość w oparciu o własne zrozumienie Biblii. Z perspektywy polityki, był to szczytowy okres monarchii absolutnej. Natomiast z punktu ekonomicznego mamy do czynienia z feudalizmem, opartym o wielką własność ziemską. Społeczeństwo europejskie tamtej doby miało mniej więcej zdemokratyzowane życie religijne, monarchiczny styl uprawiania polityki oraz feudalną ekonomię.

Winniśmy również wyjaśnić, dlaczego model rozłącznego rozwoju nie znajduje swego zastosowania w Epoce Starego Testamentu. Otóż rozwój naukowy w Starożytnym Izraelu był niezwykle powolny; ekonomiczny- w ogóle nie nastąpił, a samo społeczeństwo znajdowało się na bardzo niskim poziomie specjalizacji. Ludność Izraela prowadziła proste życie w systemie społecznym, w którym religia stanowiła nieodłączną część codziennego życia. Połączeni więzami „pan- sługa” oraz surowym prawem mojżeszowym, członkowie społeczności Izraela musieli być posłuszni swym władcom, zarówno w kwestiach politycznych, jak też religijnych. W owych czasach religia, polityka oraz ekonomia nie rozwijały się w sposób od siebie niezależny.

7.2.3 SPOŁECZEŃSTWO RODOWE

Spójrzmy teraz na rozwój historyczny religii, polityki i ekonomii w okresie Nowego Testamentu. Umysł pierwotny pragnie odpowiedzieć na wezwanie Bożej Opatrzności Odnowy, co prowadzi z reguły do podziałów w społeczeństwie, które jest ześrodkowane w Szatanie. W trakcie tego procesu ludzie wypełniający Wolę Boga oddzielali się od społeczeństwa Szatana, tworząc społeczeństwa rodowe znajdujące się po stronie Boga. Ten sam mechanizm towarzyszył narodzinom chrześcijańskiego społeczeństwa rodowego. W wyniku ukrzyżowania Jezusa naród żydowski znalazł się po stronie Szatana i nie mógł kontynuować opatrności odnowy. W rezultacie, Bóg doprowadził do rozpadu społeczeństwa

izraelskiego, powołując zarazem z jego szeregów wiernych, którzy położyli podwaliny chrześcijańskie społeczeństwo rodowe.

W Epoce Starego Testamentu dwunastu synów Jakuba wraz z siedemdziesięcioma członkami rodu doprowadziło do założenia izraelskiego społeczeństwa rodowego, wraz z którym rozpoczął się nowy rozdział Bożej Opatrzności. W Epoce Nowego Testamentu dwunastu apostołów oraz siedemdziesięciu uczniów Jezusa założyło chrześcijańskie społeczeństwo rodowe, co otworzyło nowy okres opatrnościowy. Chrześcijańskie społeczeństwo rodowe składało się ze wspólnot, które posiadały bardzo małą (jeśli w ogóle) strukturę polityczną oraz ekonomiczną. W tym też okresie rozwój religijny, polityczny i ekonomiczny nie następował w sposób od siebie niezależny.

Pomimo znacznych prześladowań, chrześcijańskie społeczeństwo rodowe notowało swój stopniowy rozwój w basenie Morza Śródziemnego, ulegając stopniowej ewolucji w społeczeństwo plemienne. Imperium Rzymskie upadło ostatecznie w 476 n.e. w wyniku wędrowek ludów, mającej miejsce już od drugiej połowy IV wieku. Niezwykle szybka ekspansja społeczeństwa chrześcijańskiego datuje się od czasów chrystianizacji plemion germańskich, które zajęły dawne tereny Imperium.

7.2.4 SPOŁECZEŃSTWO FEUDALNE

Spółeczeństwa rodowe ewoluowały w kierunku społeczeństw feudalnych. W Europie feudalizm stanowił reakcję na upadek autorytetu oraz chaos, spowodowany poprzez upadek Imperium Rzymskiego. W społeczeństwie feudalnym nastąpił rozdział pomiędzy religią, polityką i ekonomią, weszły one na samodzielne szlaki.

We wczesnym okresie społeczeństwa feudalnego, szczególnie wśród niedawno ochrzczonych plemion germańskich, wolni chłopci i wojownicy znajdowali się pod władzą lokalnych książąt. Władza polityczna była w rękach panów feudalnych, którzy pod nieobecność władzy centralnej sprawowali na danym terytorium wyłączną władzę. Europejskie społeczeństwo feudalne przekształcało się stopniowo w system polityczny, w którym na każdym poziomie dominowała zależność „pan- sługa” (przykładem związku panów feudalnych i ich rycerzy) oraz samowystarczalna ekonomia, oparta o własność ziemską. Feudalizm w swej dojrzałej formie wykształcił się w całej Europie po upadku Imperium Karolingów. Ziemia została podzielona na liczne udziały, z których każdy był we władaniu pana feudalnego. Pan feudalny był odpowiedzialny za wszystkie, nawet najdrobniejsze aspekty życia w swych włościach, posiadał też najwyższą władzę sądowniczą. Chłopi przekazywali swą ziemię panom feudalnym bądź klasztorom w zamian za ochronę militarną. Po dokonaniu aktu submisji otrzymywali ziemię z powrotem, lecz już nie jako własność dziedziczną, lecz lenno. Rycerze wasalni otrzymywali posiadłości ziemskie od swych panów w zamian za służbę zbrojną. Wśród rycerstwa istniało zróżnicowanie: biedniejsi posiadali jeden majątek ziemski, najbogatsi- setki, które z kolei rozdzielali pomiędzy swych własnych wasali. Królowie w owych czasach sprawowali władzę ograniczoną, czasami mniejszą niż wielcy panowie feudalni.

Życie religijne w Europie w okresie patriarchalnej regionalizacji przywództwa kościelnego rozwijało się według podobnych zasad jak polityka i ekonomia doby wczesnego feudalizmu, dlatego też ten okres w historii kościoła może być nazwany feudalizmem chrześcijańskim. Patriarchowie, arcybiskupi oraz biskupi piastowali pozycje odpowiadające tym, które dzierżyli wielcy, średni i mali panowie feudalni. Król był tylko jednym z wielkich panów feudalnych, podobnie papież- tylko jednym z pięciu patriarchów. Struktura polityczna

w obrębie Kościoła Rzymsko-Katolickiego została zbudowana na bardzo surowej i hierarchicznej relacji typu „pan- sługa”. Biskupi i opaci posiadali pozycję społeczną (i związaną z tym władzę), porównywalną do pozycji świeckiego pana feudalnego. Będąc panem kościelnych włości, opat lub biskup mógł nawet posiadać własną armię utworzoną z grona swej służby i wasali.

Odnosnie rozwoju ekonomicznego, okres o którym mowa rozpoczął się w momencie gdy niewolnicze społeczeństwo Starożytnego Rzymu zaczęło przekształcać się w społeczeństwo oparte o własność ziemską. Część ziemi znalazła się w posiadaniu wolnego chłopstwa. Ludność tego okresu można podzielić na cztery kategorie: arystokrację, wolnych chłopów, chłopów poddanych oraz niewolników. Przynależność do danej kategorii była uzależniona od prawa do ziemi.

W taki sposób, na gruzach Zachodniego Cesarstwa Rzymskiego, Bóg wybudował społeczeństwo feudalne. Wyrośliło ono wśród nowo wybranych, ochrzczonych plemion germańskich, którym przyszło odegrać wiodącą rolę w kolejnym etapie Bożej Opatrzności. Umacniając małe obszary Swej zwierzchności w dziedzinie religii polityki i ekonomii, Bóg położył fundament pod przyszłe królestwo.

7.2.5 SPOŁECZEŃSTWO MONARCHICZNE I IMPERIALIZM

Spółeczeństwo feudalne ewoluowało w kierunku społeczeństwa monarchicznego. Jakie były polityczne koleje powstawania monarchii? Wszystkie królestwa utworzone przez ludy germańskie w Europie Zachodniej miały krótki żywot. Wyjątek stanowiło tylko Królestwo Franków. Frankijscy królowie dynastii Merowingów przyjęli Chrześcijaństwo i odziedziczyli spuściznę cywilizacji rzymskiej, tworząc germańsko-rzymską cywilizację w Europie Zachodniej. Po upadku dynastii Merowingów wybitnym władcą Franków stał się Karol Młot. Karol rozszerzył granicę królestwa oraz powstrzymał inwazję Maurów z południowego zachodu. Jego syn, Pepin Krótki został pierwszym królem karolińskim oraz ojcem Karola Wielkiego. Karol Wielki był pod wielkim wrażeniem dzieła o Królestwie Chrześcijańskim św. Augustyna, wizję tą uczynił kamieniem węgielnym filozofii rządzenia swym królestwem. Cesarstwo Karola Wielkiego zjednoczyło zachodnie i centralne obszary Europy, wprowadzając stabilizację na ziemi, naznaczone zamętem i chaosem masowych migracji.

W religijnej sferze, chrześcijaństwo feudalne zostało zastąpione chrześcijaństwem monarchicznym, królestwem duchowym, które wykraczało poza granice narodowe. Zostało ono wybudowane na duchowym fundamencie na przyjęcie Mesjasza oraz znajdowało się pod władzą papieża. W 800 roku n.e. papież Leon III koronował Karola Wielkiego na cesarza, udzielając mu błogosławieństwa Kościoła. Poprzez ten akt, papież przekazał cesarzowi centralną odpowiedzialność za opatrzność. Duchowe królestwo pod władzą papieża oraz Królestwo Franków Karola Wielkiego zjednoczyły się w jedno imperium chrześcijańskie.

Okres Imperium Chrześcijańskiego odpowiadał opatrznościowo starotestamentowym czasom Zjednoczonego Królestwa. W obydwu przypadkach doszło do zastąpienia społeczeństwa feudalnego przez społeczeństwo monarchiczne, które miało na celu większą konsolidację na stronie Boga władzy, ludności oraz terytorium. Wcześniej zostało wyjaśnione, że papież prowadził Kościół do Królestwa Boga z pozycji archanioła. Poprzez akt koronacji, papież przekazywał Boże błogosławieństwo cesarzowi, stawiając się wobec niego w pozycji Kaina²⁶. Jednakże obowiązkiem cesarza było słuchać nauczania papieża oraz pracować politycznie nad budową królestwa oraz przygotowaniem na przyjęcie Mesjasza. Gdyby

²⁶ Patrz: Tożsamości 4

papież i cesarz wybudowali zgodnie z Wolą Boga imperium chrześcijańskie, wówczas ten okres historii byłby świadkiem Dni Ostatnich i przyjścia Mesjasza. Przyniesiona przez Mesjasza Nowa Prawda rozwiązałaby problemy religii i nauki, łącząc i prowadząc w jednym wspólnym ludzkim przedsięwzięciu religię, politykę i ekonomię w kierunku budowy Bożego Ideału. Na tej bazie doszłoby do ustanowienia fundamentu dla Pana Powtórnego Przyjścia. Wraz z nastaniem imperium chrześcijańskiego miał również dobiec końca okres feudalizmu.

Niestety, papież i cesarze nie wypełnili Woli Boga. Niepowodzenie to uniemożliwiło realizację wizji, która stanowiła podstawę ideału Karola Wielkiego. W rezultacie system feudalny, zamiast ulec stopniowemu rozkładowi, umocnił się i dominował przez najbliższe wieki. Religia, polityka i ekonomia nadal pozostały podzielone, a duchowe królestwo papieży oraz ziemskie królestwo cesarzy popadały często we wzajemne konflikty.

Imperium chrześcijańskie nie zbudowało zjednoczonego królestwa na przyjęcie Mesjasza. Karol Wielki zbudował swe imperium w chwili kiedy fundament wczesnego społeczeństwa feudalnego był przygotowany by ulec konsolidacji w silną monarchię. Karol Wielki nigdy nie podporządkował sobie panów feudalnych, wręcz przeciwnie: system feudalny uległ dalszemu wzmocnieniu, a sam Święty Cesarz Rzymski stał się jednym z panów feudalnych.

System feudalny miał dominować w Europie aż do czasów wyłonienia się monarchii absolutnej w XVII wieku. Wraz ze zmierzchem feudalizmu, zdecentralizowana władza, pozostająca w rękach panów feudalnych, przeszła w ręce królów, sprawujących władzę nad dużymi państwami narodowymi. Królowie sprawowali władzę absolutną, powołując się na doktrynę o boskim prawie królów. Monarchia absolutna kwitła aż do Rewolucji Francuskiej 1789 roku.

Spójrzmy teraz na podstawowe prądy w sferze historii religijnej, które miały miejsce w czasach, gdy prowadzone przez papieżstwo chrześcijaństwo posiadało strukturę monarchiczną. Papież nie wypełnił Woli Boga i uległ sekularyzacji; papieżstwo znajdowało się na drodze duchowego upadku. Do upadku autorytetu papieżstwa przyczyniła się klęska ruchu krucjatowego oraz niewola awiniońska, która obdarła papieżstwo z władzy i godności. Wraz z nastaniem Reformacji Protestanckiej 1517 roku Zachodnie Chrześcijaństwo przestało istnieć jako jedyna monarchia duchowa.

Rozpatrując rozwój życia ekonomicznego, można zauważyć, że feudalna struktura w ekonomii przeżyła upadek feudalizmu politycznego. W miastach zaczął się rozwijać kapitalizm; właściciele manufaktur i kupcy, znajdując często wsparcie w władzy monarszej, połączonymi siłami zwalczali ograniczający system feudalny. Na wsiach dochodziło do reorganizacji rolnictwa: niezależni chłopcy szukali we władcach sojuszników w walce z panami feudalnymi. Żaden z tych ekonomicznych trendów rozwojowych nie był w stanie w pełni zastąpić feudalizmu, który istniał aż do Rewolucji Francuskiej.

W trakcie rozwoju historii ekonomicznej feudalizm został zastąpiony przez kapitalizm, zjawisku temu towarzyszyła ekspansja kolonialna. Celem monarchii absolutnej była konsolidacja władzy politycznej, cel potężnych kapitalistów był podobny, sprowadzał się do monopolizacji finansów i kapitału. Powstanie kapitalizmu zbiegło się z powstawaniem siedemnastowiecznej monarchii absolutnej, natomiast jego pełen rozkwit nastąpił w dobie Rewolucji Przemysłowej. Opatrznościowy cel kapitalizmu polegał na akumulacji kapitału oraz centralizacji działalności ekonomicznej, w stopniu, który nie był możliwy w czasach feudalnych. Zjawisko to uległo nasileniu w przypadku imperializmu.

Imperialistyczna ekspansja kolonialna miała również opatrnościowy cel, który polegał na ustanowieniu ogólnoświatowego fundamentu w dziedzinie ekonomicznej, politycznej i religijnej. Rozpatrujemy tutaj tylko europejski imperializm, ponieważ centrum Bożej Opatrzności Odnowy znajdowało się w Europie Zachodniej. Rywalizacja państw Europy Zachodniej doprowadziła przed I Wojną Światową do walki o terytoria kolonialne na całym świecie. Zjawisko to sprawiło, że cywilizacja Zachodniego Chrześcijaństwa stała się dostępna dla całego świata.

7.2.6 DEMOKRACJA I SOCJALIZM

Monarchia ustąpiła miejsca demokracji. Przypomnijmy, że celem społeczeństwa monarchicznego było zbudowanie królestwa, które miało służyć jako oparcie dla Mesjasza. Kiedy opatrność odnowy nie została wypełniona przez Imperium Chrześcijańskie, Bóg rozpoczął proces rozbioru społeczeństwa monarchicznego. W jego miejsce Bóg wprowadził demokrację, która miała rozpocząć nową opatrność budowy suwerennego narodu, przygotowanego na przyjęcie Mesjasza.

Demokracja to system, w którym wszyscy mają takie same prawa, a rząd jest stanowiony przez ludzi i dla ludzi. Celem demokracji było zniszczenie politycznego monopolu monarchii, która nie spełniała Woli Boga. Monarchia miała stworzyć nowy system polityczny, zdolny do wypełnienia celu opatrności odnowy, tzn. przygotować ludzi na przyjęcie Mesjasza- Króla Królów.

W jaki sposób demokracja może wypełnić swe przeznaczenie? Wraz z upływem historii, opatrnościowe zasługi wieków powodują, że duchowość człowieka ulega pogłębieniu. Umysł pierwotny człowieka odpowiada na wezwanie opatrności i poszukuje religii, często nie wiedząc nawet dlaczego. Wszyscy ludzie przyjmą ostatecznie Chrześcijaństwo, które zostało przygotowane przez Boga jako najwyższa religia. Świat zmierza w kierunku jednej cywilizacji, opartej o ideały chrześcijańskie.

Ludzie zbliżają się do wartości chrześcijańskich, wraz z tym, jak historia zmierza do swego wypełnienia. Powstałe z woli człowieka demokratyczne rządy, stopniowo stają się coraz bardziej chrześcijańskie. Kiedy do demokratycznych, przesiąkniętych dojrzałym duchem chrześcijańskim społeczeństw, przyjdzie Mesjasz, wówczas ustanowi On na ziemi, przy ofiarnym wsparciu ludzi, Bożą zwierzchność, Królestwo Niebieskie na Ziemi. Musimy pamiętać, że narodzinom demokracji towarzyszył Boży opatrnościowy cel odnowy, którym było zniszczenie monopolu szatana na władzę i odnowienie z woli ludzi niebiańskiego zwierzchnictwa, pod przewodnictwem powracającego Jezusa.

Ruchy demokratyczne wyrosły na gruncie sprzeciwu wobec monarchii absolutnej XVII i XVIII wieków oraz dały początek rewolucjom w Anglii, Ameryce i Francji. Rewolucje zniszczyły społeczeństwa monarchiczne oraz zrodziły na ich miejsce społeczeństwa demokratyczne. Różne formy demokracji, wynikające z opatrnościowych nurtów Hebraizmu i Hellenizmu, zostaną omówione w następnym rozdziale²⁷.

Rozwój historyczny w sferze religijnej przeniósł się na poziom Chrześcijaństwa demokratycznego, po tym jak Reformacja Protestancka 1517 roku zdruzgotowała Chrześcijaństwo monarchiczne. Za sprawą Reformacji, siły demokratyczne dokonały rozbioru duchowego królestwa, nad którym wyłączną kontrolę sprawowali papieże. Pierwotny zamiar

²⁷ Patrz: Przygotowanie 3.1- 3.2

Boga polegał na przygotowaniu królestwa na przyjęcie Mesjasza, co mogło nastąpić tylko w sytuacji, gdyby doszło do zjednoczenia imperium chrześcijańskiego cesarzy z monarchicznym, papieskim chrześcijaństwem. Kiedy jednakże papieże zawiedli w wypełnieniu swej odpowiedzialności, monarchia chrześcijańska, której byli zwierzchnikami, uległa rozpadowi. Doprowadzić do tego miało chrześcijaństwo demokratyczne; na podobnej zasadzie, demokracja polityczna, miała zniszczyć świecką potęgę monarchii absolutnej. Reformacja protestancka pokazała, jak swobodnego szukania Boga, już nie za pośrednictwem duchownych, jak dawniej, lecz poprzez osobiste studiowanie Biblii. Ludzie przestali podporządkowywać swe życie religijne autorytetowi innych, w sposób wolny praktykując wybraną przez siebie ścieżkę wiary. Chrześcijaństwo demokratyczne stworzyło więc środowisko społeczne, które umożliwiło wszystkim ludziom w sposób wolny oczekiwać i szukać powracającego Chrystusa.

Podobnie, w trakcie rozwoju historycznego, pojawiły się idee socjalistyczne, które osłabiały imperializm i umacniały demokratyczne formy ekonomii. Niektórzy historycy uważają, że Pierwsza Wojna Światowa była wojną o kolonie, toczoną przez narody imperialistyczne, niemniej, nie ulega wątpliwości, że po jej zakończeniu doszło do gwałtownego rozwoju ducha demokratycznego i osłabienia polityki kolonialnej. Pod koniec II wojny światowej wielkie mocarstwa zaczęły się pozbywać dawnych kolonii. Wraz z upadkiem imperializmu, rozpoczęła się ewolucja w łonie samego kapitalizmu, w kierunku ekonomii wspólnego dobrobytu.

Sfera Szatana, propagując socjalizm, osiągnęła swe apogeum w komunizmie. Nie mogło być inaczej, gdyż Szatan zawsze pragnął realizować z wyprzedzeniem wadliwą namiastkę Bożego planu. Bóg pragnął rozwinąć ekonomię socjalistyczną w formie i kształcie zupełnie innej od państwowego socjalizmu, ustanowionego przez system komunistyczny.

Bóg, zgodnie ze swym stwórczym planem, obdarza każdego człowieka tą samą pierwotną wartością. Kocha równo, jak rodzice, wszystkie swe dzieci oraz pragnie aby wszyscy żyli w przyjemnym środowisku naturalnym i godnych warunkach materialnych. W świecie idealnym produkcja, dystrybucja i konsumpcja będą z sobą organicznie powiązane, na podobieństwo systemów trawienia, krążenia i metabolizmu w ciele człowieka. W idealnym świecie nie może być miejsca dla niszczącej rywalizacji, nadprodukcji oraz niesprawiedliwej dystrybucji, prowadzących do nadmiernej, sprzecznej z dobrem publicznym, akumulacji i konsumpcji. Będzie istnieć natomiast dostateczna produkcja koniecznych oraz użytecznych dóbr, sprawiedliwa i efektywna dystrybucja, a także umiarkowana (mająca na uwadze dobro ogółu) konsumpcja. Będą również gromadzone rezerwy kapitału, potrzebne do harmonijnego funkcjonowania całej ekonomii, podobnie jak wątroba gromadzi rezerwy pokarmu dla całego ciała.

Człowiek został stworzony do życia w idealnym świecie, dlatego nieustannie będzie zmierzał do porządku socjalistycznego, poszukując w trakcie tych dążeń wolności, demokracji i pogłębienia swej pierwotnej natury. Ma to szczególnie miejsce w okresie wypełniania się historii opatrnościowej, gdy istnieje możliwość osiągnięcia Bożego ideału. To naturalne pragnienie wypływające z wnętrza człowieka sprawi, że demokratyczna polityka, kształtowana przez wolę ludzi, także zacznie zmierzać w podobnym kierunku. W rezultacie zostanie ustanowione ześrodkowane w Bogu społeczeństwo socjalistyczne, które będzie ucieleśnieniem Bożego ideału. Poniekąd już pierwsi chrześcijanie, dzielący się wspólne wszelkimi dobrami, żyli w zgodzie z tym ideałem²⁸. Tomasz Morus, piszący w szesnastowiecznej Anglii Utopię oraz Robert Owen, głoszący ideę humanistycznego

²⁸ Dzieje Ap. 4: 32-35

socjalizmu w czasach angielskiej rewolucji przemysłowej, byli wyrazicielami wizji ideału socjalistycznego. Podobną wizję dzieliły katolickie i protestanckie ruchy społeczne, np. Charles Kingsley, orędownik chrześcijańskiego socjalizmu w Anglii w połowie XIX wieku. Skłonność tych ludzi do socjalizmu wypływała z naturalnego impulsu umysłu pierwotnego, zmierzającego do wypełnienia ideału stworzenia.

7.2.7 IDEE WSPÓLZALEŻNOŚCI, WZAJEMNEGO DOBROBYTU I UNIWERSALNYCH WARTOŚCI A KOMUNIZM.

Zasługi wieków w Bożej opatrności odnowy posunęły do przodu rozwój pierwotnej natury człowieka, która nie mogła się wyrazić z powodu kontroli Szatana. Odpowiadając na najgłębsze impulsy serca, ludzie we wszystkich zakątkach świata w żarliwie dążyli do świata Bożego ideału, w którym wypełniony zostanie cel stworzenia. Umysł pierwotny człowieka, przyciągany przez idee współzależności, dobrobytu i wartości uniwersalnych, pragnął zbudować Boże socjalistyczne społeczeństwo. Idee te zostaną ostatecznie zrealizowane w Królestwie Niebieskim na Ziemi w czasie Powtórnego Przyjścia.

Ponieważ Szatan parodiuje Bożą opatrność przed jej wypełnieniem, jego obóz głosił tzw. „socjalizm naukowy” (oparty o teorię materializmu dialektycznego i historycznego) oraz budował świat komunistyczny. Teoria materializmu historycznego głosi, że ludzkość rozpoczęła swój rozwój na poziomie prymitywnej wspólnoty pierwotnej, a spełnieniem ewolucji będzie idealne społeczeństwa komunistyczne. Ewidentnym błędem tej teorii jest nieświadomość fundamentalnej przyczyny rozwoju historycznego. Stwarzając człowieka, Bóg dał mu obietnicę Królestwa Niebieskiego. Ponieważ Szatan związał się z człowiekiem więzami krwi zanim uczynił to Bóg, mógł wykorzystać upadłych ludzi i wybudować zniekształconą, pozbawioną zasad, imitację idealnego społeczeństwa. Tworem takim jest świat komunistyczny.

Dwa wyłonione typy demokracji miały dokonać demontażu monarchii absolutnej i przekazać władzę w ręce ludzi. W podobny sposób doszło do pojawienia się dwóch typów ruchów: jednego po stronie Boga (propagujących idee współzależności, wzajemnego dobrobytu i uniwersalnych wartości) oraz drugiego, po stronie Szatana (zmierzającego do obalenia systemu ekonomicznego, który koncentrował bogactwa społeczne w rękach uprzywilejowanej mniejszości. Każdy z tych ruchów zmierzał do ustanowienia systemu sprawiedliwej dystrybucji dóbr. Socjalistyczne aspiracje po obydwu stronach wynikały z opatrnościowych dążeń, zmierzających do zbudowania społeczeństwa, opartego o prawdziwie demokratyczny system ekonomiczny.

Wcześniej zostało wyjaśnione, że w historii Europy Zachodniej, sterowanej przez opatrność odnowy, drogi rozwoju religijnego, politycznego oraz ekonomicznego nie były z sobą powiązane. W jaki więc sposób mogą się wspólnie spotkać w Dniach Ostatnich, by położyć fundament pod Powtórne Przyjście Chrystusa. Fundamentalna przyczyna odrębnego rozwoju tych dziedzin leżała w rozbieżności między religią i nauką, które były próbą pokonania ludzkiej ignorancji o duchowej i fizycznej rzeczywistości. Aby szlaki religii, polityki i ekonomii mogły się spotkać i wypełnić Boży ideał, musi pojawić się nowe wyrażenie prawdy, zdolne w pełni połączyć sferę religii i nauki. Oparta na tej prawdzie religia, zjednoczy ludzkość z Sercem Boga. Powstanie Boży system ekonomiczny, który stanie się fundamentem nowego ładu politycznego oraz wypełni ideał stworzenia. Nastanie

mesjańskie Królestwo, kierujące się zasadą współzależności, dobrobytu i uniwersalnych wartości.

WWW • SMMOON • PL